

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, те додао да су куће у селу Сасина раштркане, слеве стране сеоског пута којим су они ишли се налазила кућа у којој је дошло до пуцњаве, а која је од пута удаљена око 10-15 метара. У питању је стара кућа и иста је била ограђена, а у исту сведок није улазио критичном приликом.

Од стране Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Федерације БиХ – Подручног тужилаштва Сански Мост, тужиоца Јасмина Месића односно овлашћеног службеног лица, крим.инспектора Мухарема Мухељића, саслушан је пре подизања оптужнице дана 14.06.2011. године, као сведок и који је изјавио да је пре рата и за време рата у Босни и Херцеговини живео у својој породичној кући у месту скупа са својом мајком и братом. У априлу 1992. године био је мобилисан у територијалну одбрану, те два, до три месеца нису ишли нигде из села, а касније је мобилисан у Шестој санској бригади, трећи батаљон, није сигуран да ли је трећа или четврта чета и у тој јединици је остао све до краја рата. Месеца децембра 1992. године са својом јединицом, а скупа са комшијом био је на градачачком ратишту. је тамо погинуо дана 01.12.1992. године и је у пратњи његовог тела ради сахране у Усорцима се вратио кући. Сахрана је на месном гробљу у Усорцима била 03.12. те године. је био млад момак, рођен 1972. године и била је велика жалост за његовом погибијом у селу. На тој сахрани видео је његовог брата Мирослава, такође сина од који је за ту прилику дошао из Београда где је живео од 1986. године. На сахрани је видео и Милу Гвоздена, сина који је такође пре рата отишао да живи у Београд 1986. или 1987. године, али је исти дошао у мају 1992. године у село ради сахране свог оца. Пошто је у то време била мобилизација, Миле је тако и мобилисан у Шесту санску бригаду, трећи батаљон, трећа или четврта чета, сведок зна да је скупа са њим био у јелинити Поред њих двојице на тој сахрани видео је и као и , синове из а и друге њихове комшије. Отац и је пореклом Хрват, је задржао очево презиме, а је узео презиме своје мајке која је била Српкиња. Сутрадан после сахране, 04. децембра, ишло се на гроб покојног ради помена и паљења свећа и том приликом поред били су ту и Миле, Мирослав, и и мисли да је било још људи, али се не може сетити. На Гвозден Миле и рекао да ће осветити смрт. Погледао је у њих присутне и питао их хоће ли они ићи са њим. Пошто су њих четворица му били најближи пријатељи и комшије, они су одмах пристали да освете. Миле је тада рекао да ће отићи у село Сасину у којем живи већинско хрватско становништво и да ће тамо осветити , убијајући Хрвате.

Дана 05. децембра 1992. године сведок Остоја је отишао до свог рођака који се бавио травама и да би донео неке лекове за болесну мајку и док је био одсутан од куће, у његову кућу дошли су Миле, Мирослав, и , како би заклали једно свињче. Он се вратио кући када су они тај посао обавили и чуо је од својих комшија да су Миле, Мирослав, и наоружани отишли у правцу села Сасине, како би осветили о чему су се договарали дан пре тога, брат Милан му је то рекао. је потом узео своју аутоматску пушку коју је дужио из

јединице и пожурио да их сустигне, како би скупа са њима ишао у Сасину. Није хтео да испадне да их је избегао. Сасина је настањена искључиво хрватским становништвом и налази се југоисточно у односу на Усорце, а најближи пут до Сасине, која је на подручју општине Сански Мост, била је преко шуме зване „Бехремагиница”, те је он тим путем кренуо, јер су ове његове комшије знале за тај пут. Са њиховом групом састао се на граници њиховог села и Сасине. Сећа се да је Гвозден Миле био наоружан са полуавтоматском пушком, Гвозден Мирослав и су имали аутоматске пушке, а је носио пушку „М-48”, је био најмлађи и у то време је имао 16 или 17 година. Што се гардеробе тиче, мисли да нико од њих није био у комплет униформи, можда је понеки комад одеће био војни, је имао војне панталоне и цивилну јакну. Колико се сећа, се активирао у војску РС одмах након погибије.

Идући путем у Сасину који води преко подручја села Томашица, нашли су на прву кућу до шуме око које је стајала ограда. Видео је у дворишту те куће отприлике десет до петнаест жена и мушкараца. У двориште те куће ушли су Миле и Мирослав, док су њих остала тројица остали на путу испред капије која је била широм отворена. Могао је сасвим добро да види и чује када је Гвозден Миле пришао тој групи људи, држећи своју полуаутоматску пушку у рукама и питао их је, ко је газда те куће. Одмах уз Милу стајао је Мирослав Гвозден, који је том приликом такође у рукама држао своју аутоматску пушку. На Милино питање јавио се један човек и рекао: „Газда није ту”, а Гвозден Миле је тог човека питао како се зове и овај му је одговорио: „ . Тада је Миле без икакве даље приче из своје полуаутоматске пушке опалио пар метака у тог човека и он је погођен пао на земљу. Миле је пуцао са удаљености од један до два метра у тог човека. Након што је Миле испуцао у тог човека, присутни људи и жене су се ускомешали и почели одлазити из дворишта. Сведок . је потом видео да у близини тог човека који је лежао мртав на земљи, стоје две жене и лугар из села . општина . Приметио је да је млађа жена кренула да се удаљи од места где је лежао мртав човек, док је старија жена на пар метара од места где је лежао мртав човек, мисли да је била нека мања кућица за воду или слично, бунар, покушала да чучне. Тада је Миле гласно викао на те жене, питајући их како се оне зову. Није чуо да ли су те жене шта одговориле, али је добро видео када је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака, прво у млађу жену, а потом и у ову старију. За то време, Гвозден Мирослав је стајао у близини њега, држећи у рукама аутоматску пушку. . и . цело време су стајали на приступном путу и све се одигравало веома брзо. Миле и Мирослав изашли су из дворишта до њих тројице на пут где су кренули даље низ пут.

Прошли су можда 15 метара од те куће, те су дошли до једне раскрснице и видели су да левим путем, односно према њима, долазе коњска кола натоварена са дрвима на којима су седела два мушкарца и једно дете. и су са раскрснице кренули према десном пути, док су Гвозден Миле и Мирослав отишли на леви пут у правцу коњске запреге, која је долазила према њима из шуме. је од њих био удаљен отприлике 15 до 20 метара. Чуо је када је неко од њих двојице рекао да се кола зауставе и након тога су Миле и Мирослав кратко поразговарали са том двојицом људи, али сведок није могао чути о чему су они говорили, па је видео и чуо да су њих двојица испуцали из својих пушака у ту

двојицу људи. Сећа се да се један човек погођен преврнуо са кола, док је други покушавао да устане са кола и погођен пао на земљу. У том тренутку чуо је плач детета које је седело на дрвима и почело да бежи низ пут у шуму. Када су Миле и Мирослав дошли до њих тројице, питали су их што не пуцају, јер су и они кренули и њих тројица му нису ништа одговорили.

Одатле су кренули једно километар и више у правцу Сасине и када су стигли до прве куће са леве стране, гледајући у правцу пута којим су се кретали, видели су да је испред куће, једне дрвене веранде, наслоњен на неком дрвеном пулту старији човек. У двориште те куће ушли су Миле, а мисли да је ушао и Мирослав. Гвозден Миле се обратио том старијем човеку са питањем како се зове и овај му је одговорио да се зове Одмах потом је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог који се моментално срушио у унутрашњост веранде где је стајао, а је запуцао у прозор куће, како Миле не би посумњао да он не жели да пуца. Касније је чуо од људи у свом селу да је тај био инвалид.

Након тога, кренули су мало ниже од те куће и стали пред једном кућом која је, такође, била са леве стране пута и на путу су остали њих тројица, а у кућу су отишли Миле и Мирослав, носећи своје пушке. Након врло кратког времена, чула се пуцњава из унутрашњости куће и када су изашли одатле, Миле и Мирослав су им рекли да су управо у тој кући убили човека и жену, који су били Хрвати. Након тога, Гвозден Миле је рекао да је доста и да се враћају кући. Успут је било коментара од стране Мила и Мирослава, зашто њих тројица нису пуцали у људе, али се сведок више не сећа шта су им на то одговорили. Сва та убиства дешавала су се у року од сат и по до два сата времена. Кући су се вратили истим путем којим су и дошли, било је негде око 17 сати, зимски дан, ружно време и јак јужни ветар. Када су дошли у Усорце, свако је отишао својој кући.

Он је свом брату у кући испричао шта се десило и његов брат то није одобравао. Мисли да је негде око 10 сати навече тог истог дана, кући му дошла војна полиција, пробудили су га и рекли да пође са њима. Командир те војне полиције био је извесни „Цумбо“. Видео је да је војна полиција похватала целу њихову групу, сву петорицу. Сведок изјављује да је очекивао да ће полиција то открити, али не тако брзо. У Санском Мосту их је испитивала војна полиција, а истог дана су пребачени у војни затвор у касарну у Бања Луци и где су давали изјаву код истражног војног судије. Били су у притвору 30 дана, када су пуштени и враћени својим кућама и Остоја се вратио у своју јединицу. Гвозден Мирослав је одмах отишао за Београд где је живео. Напослетку сведок је изјавио да му је жао што је тога дана кренуо са њима, да га је понело што је био добар са покојним и што је млад изгубио живот, а били су и добри пријатељи, али то није био разлог да се убијају недужни цивили од стране Миле и Мирослава. Када је Миле убио првог човека који се представио као , је први пут својим очима видео како се убија човек. Тога дана и он је имао пушку у рукама и могао је да убија да је хтео, али није. Искрено му је жао за људе и жене који су тог дана побијени и сматра да свако треба да одговара за оно што је урадио.

На главном претресу дана 20.11.2012. године пред Кантоналним судом у Бихаћу, овај сведок је напред наведени исказ, прво на питања јавног тужиоца, поновно, такође наводећи да Мирослав у дворишту где је Миле пуцао у једног човека и у две жене, није пуцао, док је за догађај код коњске запреге, навео да не зна ко је ту пуцао и шта се дешавало, а запрези су пришли Мирослав и Миле, био је јак ветар, чули су се пуцњи, али не зна ко је тачно пуцао. Такође не зна ко је пуцао у кући у коју су напослетку ушли Миле и Мирослав, а човека и жену у тој кући, Миле је назвао „младенцима“.

Пошто му је предочен његов исказ из истраге, посебно у вези са људима на запрези, овај сведок је потврдио да је тачно оно што је том приликом рекао и да су потписи тог записника његови.

На питање браниоца оптуженог, зашто је он кренуо по овом договору, одговорио је да не зна, а на питање како да се смрт освети, одговорио је – убиством других људи, што се и десило. Миле Гвозден је у Сасини имао неке непријатности са неким момком пре рата, који му је сломио руку и главу, па је он провео у болници, не зна тачно колико, а и брат од Милета Гвоздена је погинуо у ратном сукобу, пре негде око Добоја, не зна тачно и био је у некој бањалучкој јединици.

На питања председника већа судећег већа, зашто и они када су Миле и Мирослав ушли, нису такође ушли у то двориште, одговорио је да је био затечен тиме и да му је то било страшно. Прецизирао је да је Миле прокоментарисао: „Убили смо „младенце“, а за Мирослава се не сећа да је нешто рекао. Полиција у Санском Мосту била је мало љута и агресивна, а у Бања Луци није имао никаквих проблема, није га неко присиљавао да каже нешто што није учинио. У притвору није имао прилику видети Мирослава, јер су били у одвојеним ћелијама, а о догађају нису нешто много причали.“

Пред Вишим судом у Београду дана 14. јуна 2013. године одржан је главни претрес на који је био позван и приступио сведок и том приликом је за догађај од 05. децембра 1992. године описао да су њих петорица дошли у то село, за које је он мислио да је то Сасина. иер му је крај био непознат, па се ушло у двориште човека који се презивао или ту је убијено троје људи, после тога је убијено двоје људи на запрежним колима и одатле су отишли на неко брдо за које мисли да баш припада Сасини, где је убијен један старијац, а после тога двоје старијаца у кући. На изричито питање је остао при ономе што је о овоме изјављивао тужиоцу, а потом и Суду у Бихаћу.

На питања тужиоца поновио је да је Миле приликом сахране, говорио да ће осветити смрт покојног а у међувремену је већ пре био погинуо и његов брат. Сутрадан, по обичајима, после сахране, дошли су да запале свеће и такође су били присутни њих петорица и ужа фамилија . његове сестре, тетка. Позив на освету су прихватили чисто из револта, из жалости за њим. Поновио је да је пре свих тих дешавања Миле повређен у том селу, наводно од неког момка, да ли је то било због неких девојака, не зна, мисли да јесте и наводно је један од момака из тог села Милета ударио мучки иза леђа, па је овај био у коми

пар дана и остао је инвалид у леву руку, не стопостотни. Можда је то био највећи повод да се тамо оде. Када су у прво двориште ушли Миле и Мирослав, Мирослав је имао пушку, али је није користио, а изјавио је да не може сада баш свих детаља да се сети, да ли је пушку носио у рукама или о рамену, али зна да пушку није користио. Код запрежних кола, навео је да је пуцао Миле, а да није видео да ли је пуцао Мирослав. Код последње куће где су Мирослав и Миле ушли, Миле када је изашао, рекао је „убио сам младенце“, а чули су се само појединачни пуцњи. По повратку у њихово село, успут било је коментара, било је покажања, али било је касно. Поновио је и да је он пуцао у ту кућу где је био тај инвалид у прозор, пошто га је Миле прекорио што не пуца, док остала двојица, и нису пуцали. Он је тада имао СМБ кошуљу од бивше ЈНА и цивилне панталоне, док је Мирослав, мисли, био у цивилу.

На питање браниоца изјавио је да је у Војску Републике Српске ступио 02. априла 1992. године, борачка права му се тако воде да је од тада учествовао у рату, а за формирање јединица, мобилизацију и ратно стање, није нешто упућен, а све време је био у селу. На сахрани је Гвозден Миле изјављивао жалост, тугу, као и сви остали, а за ту освету рекао је сутрадан, где су запалили свеће и Миле је то предложио, рекао „идемо у Сасину да осветимо његову смрт“. На питање зашто баш у село Сасина, сведок је одговорио, „највише из тог разлога, што је он пре тога био претучен. Могуће је да разлог буде и што је његов, Милетов брат био погинуо“. У селу Сасина се није ратовало. На питање, да ли су они отишли као припадници Војске Републике Српске или као група из села, сведок је одговорио да су отишли као група из села.

На питање председника судећег већа, сведок је одговорио да су на сахрани биле и сестре покојног , које су биле још малолетне, а по имену

Пошто му је предочен део његовог исказа да је Миле рекао да ће отићи у село Сасину у којем живи већинско хрватско становништво и да ће тамо осветити убијајући Хрвате, изјавио је да при томе остаје. Да ли су то чуле и сестре од покојног , он не зна, и ако су га чуле, да ли су то регистровале, он је био њихов старатељ, пошто нису имали родитеље. То је било око гроба и Миле је рекао да се иде сутра, што су сви прихватили. До села Сасина може се доћи преко Томашице, а може и без проласка кроз то подручје. Код запрежних кола он је чуо пуцње, али не може да се сети колико, два или три, а били су појединачни, не рафални. На питање да ли су ти пуцњи били из једног или из два оружја, одговорио је да су били из једног, тако мисли, као што су појединачни пуцњи били и у кући, такође не зна да ли из једног или из два оружја, а мисли да је једно, јер када је Миле изашао, рекао је: „Убио сам „младенце“.

Предочено му је да је у јуну 2011. године, описујући ту ситуацију, рекао да су Миле и Мирослав им рекли да су управо у тој кући убили человека и жену који су били Хрвати, те је изјавио да је можда тако рекао ту, али, колико се сећа, то је Миле рекао „убио сам ја“. Тражио је разумевање од суда за то, да му је све ово претешко.

На питање да ли је његовом саслушавању, а од стране Срђана Форце, у униформи, био неко у својству његовог браниоца, одговорио је да не зна, нити да

ли му је неко представљен као бранилац по службеној дужности, а име

му није познато. За то лице које је пре избијања рата повредило Милета, навео је да мисли да се зове „Пиљо”, али презиме не зна, ни да ли је он из Томашице или Сасине, пошто се та села једно са другим граниче. На питање да ли је после целог овог догађаја Миле говорио да ли то лице треба и даље тражити или не или је све завршено, одговорио је да је то остало само Милу мишљење, а да он тог момка и не зна.

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, а за критичан догађај везано за запрежна кола је додао да је том приликом био јак ветар, да су се чули пуцњи, али није био близу њих тако да не може рећи ништа од тога. На посебно питање заменика тужиоца за ратне злочине да се у ранијим исказима прилично јасно и прецизно изјаснило да је видео да су обојица испалили рафале, сведок је најпре изјавио да се не сећа да је то рекао, да можда то стоји у изјави али да мисли да он то није изјавио, да се сећа да је рекао да није био директно уз њих и да је дувао јак ветар, тако да пуцњи су се чули али не може тврдити за Мирослава. Истакао ја да у селу Сасина он није улазио у кућу у којој је било тих двоје старих људи које он није ни видео. У питању је једна старија кућа, а поред ње је у дворишту била још нека кућа, али не зна да ли је припадала том домаћинству, и тај дан у ту новију кућу нико није улазио, нити је тог дана отуђен и један динар.

У вези са критичним догађајем и предметним кривичним делом саслушан је као **сведок** а према записнику дана 26.07.2011. године од стране Кантоналног тужитеља у Бихаћу, тј. по његовом овлашћењу Мухиљић Мухарема. Том приликом сведок је навео да је рођен у месту Шкрљевита, у општини Сански Мост. Пре ратних дешавања живео је и радио у Крању, у Словенији, а ратна дешавања у БиХ је дочекао у Хрватској, одакле је прешао из Словеније. Чуо је да су почињени злочини у месту где је рођен, тј. у Сасини, која је углавном била настањена хрватским живљем. Министарство здравља Републике Хрватске, Одељење за истраживање ратног злочина за БиХ га је ангажовало и добио је писмено овлашћење да може прикупљати изјаве и друге материјалне доказе за злочине над хрватским становништвом. Радио је то на подручју целе Хрватске.

У марта месецу је обавештен да је у Хрватску дошао син из села општина који је био на лечењу у Немачкој, а дошао је у Хрватску код свог брата који је живео у насељу општина Када се сусрео са , видео је да је он имао велике ожилљке у пределу главе, нарочито доње вилице и рамена, му се представио и рекао шта ради и је пристао да да изјаву на начин да он говори, а да руком пише шта је рекао. Сведок је навео потом да се сећа да му је тада изјавио да је 05. децембра 1992. године заједно са његовим комшијом, возио дрва из шуме за потребе војске РС, сви мештани хрватске националности били су у радној обавези. и он су тога дана натоварили дрва, а са њима је био и син, који је тада имао неких 13 година. Ишли су према кући где су требали да ручају. На путу куће, видели су пет војника који су

имали аутоматске пушке. Двојица војника су се издвојили и кренули су према коњским колима и њима и пришли су им и један је питао како се зову.

је рекао да се зове а је рекао своје име и презиме и тај војник који је имао полуаутоматску пушку је пуцао у погодио га у главу и

Све је то детаљно описао, а је о томе сачинио писмени исказ и предао је у истрази копију тог исказа. Оригинал је проследио у Загреб, а ово Министарство је то проследило у Хаг. Једну копију тог исказа он је лично упутио у Међународни трибунал у Хагу. Изјавио је под пуном материјалном и кривичном одговорношћу, да је исказ који је дао веродостојан и да је диктирао, а е преминуо пре две или три године у Хрватској, код брата

На главном претресу у Кантоналном суду у Бихаћу, навео је да оптуженог Гвозден Мирослава не познаје, нити погинуле. Такође је описао под којим околностима је писмено узео исказ који је усмено дао. Томе је посебно додао да је рекао да је, пошто је један војник отпозади упуцао тај војник другом војнику рекао: „Шта чекаш, што не тучеш“, те је други војник ударио шаком или пљеском, углавном тако нешто, да је чуо да се покојни закашљао, али да је већ био мртав, а је добио рану у лево, па у десно раме, када је пао и тај војник га је упуцао испод ока и разнео му уста, да су му зуби поиспадали. Рекао је, колико се може сетити, да је пуцао Гвозден у ', а да је тај други само њега ударио, а да је Гвозден пуцао и у њега, колико се сећа.

Сведок је потврдио решење Министарства Републике Херцег-Босне од 07.09.1994. године којим је он постављен за овај посао.

Пошто му је предочено да је на записнику од 27.06.2011. године констатовано да је рекао да је други војник са аутоматском пушком пуцао у те да га је погодио у пределу рамена и врата, да га је тукао и да му је говорио да су „шопци“ и да му је тај војник пуцао у главу у пределу испод левог ока, потврдио је да је тако рекао и да је то тачно. Потврдио је и да му је рекао да су ти војници имали војно наоружање и да је рекао и коју врсту пушака. На изјави у списима је његов рукопис, а потпис је

На посебна питања додао је да је видео да има на лицу повреде
на доњој вилици, руке није могао дићи до рамена, ту је било оштећење. Потом је
описивао како му је говорио како му је и где пружена помоћ.

На питања браниоца, одговорио је да је по занимању возач, да тренутно
није запослен, а у јулу месецу прошле године је радио једно месец дана у
шумарији, док тренутно живи на надницу када га неко зовне да ради.

Када је дана 26.07.2011. године давао своју изјаву, он са собом није имао
тада писану изјаву коју је потписао, јер је то предао Хашком
трибуналу и Тужилаштву.

Остао је при тврђњи да је он записао исказ који је дао 1994. године.

Приступивши на главни претрес Вишем суду у Београду на дан 14.06.2013.
године, овај сведок је, пре свега, изјавио да остаје код онога што је у својству
сведока изјавио, како у претходном поступку, а такође и на ранијем главном
претресу.

На питање браниоца оптуженог, навео је да је изјаву предао и у Санском
Мосту, осим што је изјаве дао Међународном суду, а оригинал предао службеним
лицима у Загребу. На питање браниоца, откуд Кантонални тужилац у БиХ зна да
таква изјава постоји, одговорио је да је он то предао Међународном суду у Хагу, не
сећа се тачног датума. Оно што је причао, а он записивао, трајало је
сат до пар сати. Информацију о њему добио је од њихових људи који су прогнани,
који су избегли у Републику Хрватску, рекли су да има такав човек који је радио у
Томашици и да је стрељан. Дао је као пример да је такву врсту изјава узимао и од
госпође . Њој је дана 05. децембра убијена мајка,
овој руком писаној изјави, он није подвлачио. је ту потписивао сваку
страну. Потврдио је да је он и написао текст „након изгубљеног меча, услиједио је
нови пораз наше репрезентације, текст написао , дана 26.07.2011.
године у Санском Мосту“. Тако су му рекли да напише.

У Санском Мосту био је у полицији, изјаву је дао Мухељићу, неком
Мухарему. Њега су нашли преко жупника у Сасини, који је зnao да су његови
жупљани настрадали. Када је давао изјаву у Санском Мосту, дана 26.07.2011.
године, тужилац Јасмин Месић није био присутан. Док је он прикупљао ове изјаве,
плаћали су га из Херцег-Босне, Хрватске заједнице у Босни и Херцеговини, а
предавао их је представнику Министарства здравља у Хрватској. Не зна због чега
их је онда плаћала Херцег-Босна.

На питање председника већа, одговорио је да је ову изјаву писао руком, јер
није имао писаћу машину, само обичан папир и оловку. Речено му је било да он
пише као записничар шта му сведоци говоре, а као одговор на питање из ког
разлога није сам својом руком то написао. Дали су му чисте листове
папира, не обрасце, већ припремљене са неким службеним печатом или томе
слично. Господин који је радио у Хрватској га је упутио у то како да ово ради, он их
је обавештавао о тим злочинима који су се догађали на подручју Санског Моста и

Приједора и онда је он узимао исказе тих сведока, од њега је добијао упутства пре него што је то почeo радити. Таква обука је била код тог представника у Загребу, на Шалати.

То је почело од како је његов брат страдао, а брат му је стрељан 02. новембра 1992. године, па је он ангажован. Радио је ово докле су му рекли да то више не може радити, да више немају новца да му плате, а плаћање је било везано за број особа, не за радне дане. име је он је тачно то узимао по његовој личној карти.

Није му познато за то тадашње дете које је преживело, са њим није био у контакту, јер му се није хтео да јави. му је рекао како се тај мали звао. Не зна где је тај мали сада.

С обзиром да је он добио повреде, прострелине, се могао разумети кала говори, говорио је теже, али је био разуман. Сведок не зна да ли је могао сам да пише, с обзиром да се наводи да је био рањен и у лево и у десно раме.

Колико је он чуо више није у животу, угушио га је плин.

је рекао њему да су ту били Гвозден Миле и и он је тако записао. Такође је он изјавио да су то били четници, не војници, као и да је била српско-четничка војска, сведок не зна шта је под тим подразумевао, да није била регуларна војска.

На главном претресу одржаном дана 06. априла 2015. године, сведок је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, да нема шта ново да дода, те поновио да је лично писао све што је њему сада покојни говорио.

Налазећи да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, суд је, користећи своја овлашћења из чл 15 став 4 ЗКП, сам одредио да се испита као **сведок оштећени** и то на главном претресу дана 11.09.2013. године. Том приликом установљено је да је рођен 13. августа 1979. године у Приједору, од оца којом приликом је навео да је у време критичног догађаја, имао 9 година, а тога дана су били његов покојни отац и још један колега, ишли су возити дрва, као радну обавезу или присилни рад и када су се враћали из шуме, њих три су ишли с коњима. Онда су њих три-четири наишли са пушкама „паповкама“ и дошли до њих. Било је само две-три речи, нешто су рекли, али се баш не сећа, јер је видео да су пушке већ држали, све му је било јасно и ноге су му се пресекле. Одмах је прво његовог покојног оца у главу, директ у чело, опалио метак из „паповке“ и он је пао са тих кола коњских доле покрај коња на цесту. Онда су тог другога, њему су тамо код њега метак прошао му вилицу, па се одвалило, али је тај други преживео. Онда је он остао као задњи сам, као њега нису хтели, почeo је бежати нормално као дете, побегао је можда некаквих, хајмо рећи двадесет метара и онда је чуо када су опалили једанпут, други метак за њим, легао је у некакав јарак, канал крај цесте,

бацио се и дигао се горе опет назад и опет је наставио бежати, почeo трчати. Онда они више нису за њих пуцали и он је ишао преко некакве њиве, ливаде и у шуму је побегао. Из шуме, мало се тамо у шуми изгубио и онда је некако дошао кући и јавио мами и рекао „тата је погинуо, убили су га“. Она је питала ко је убио, а он није знао. У том моменту је био шокиран, није мали могао објаснити ништа, она се онесвестила, срушила се. Пре тога су још тамо једно троје их убили пре њих, одмах мало више, као покрај кућа, једну баку и једног старца и не зна још неког тако средњих година. Значи њих четворо, овај је преживео и он се доселио у Новску, тамо код Кутине и сада је умро пре, не зна, две године, тај што је преживео.

На посебна питања, пре свега суда, одговорио је да је у свом до тада родном селу, после тога још само кратко био, он, мајка, сестра и још два брата и одселило се све одмах након рецимо два месеца у Приједор, где су били две-три ноћи и одмах се преселили у Хрватску, где од тада живе. На босанску територију више се нису враћали. Што је било имовине њихове, то је порушено и запаљено, а земља је зарасла, то је сада шума, нико то не обрађује, нема ни људи. Описао је па је био на коњским колима – запреги, коју је возио његов покојни отац, док је био поред њега, а он, сведок је седео иза њих. Ти људи са оружјем, њих три или четири, нису му били познати. Његовом оцу и вероватно јесу били познати. Није било неког разговора ту између њих, било каквих речи, биле да су пријатне или непријатне, а док се све то дешавало, кола су стајала. Они када су ишли према њима, његов отац је кола зауставио, а они су ишли путем, према њима. Ишли су све онако један поред другог поређани. И у то време знао је да се таква пушка зове „паповка“, да је дугачка, описао је да је попут карабина, доле има бајонет, нож испод и дрвени кундак и репетира се. Није знао да ли су сви они имали такво оружје, али за овог једног што је пуцао, зна да је била „паповка“. Тај је пуцао у његовог оца, у главу. Мисли да су рекли само оно „добар дан“ и да су чак и питали, коме се дрва возе и то је било све. Његов отац покојни је као рекао да возе за ту радну акцију, као присилни рад. Онда је било само репетирање пушке и право у главу и његов отац се срушио одмах доле са кола и мозак је шплишно онако мало по Маринку и онда су овом другом ту вилицу му одвалили. У је исти тај пуцао човек, нико други, остали су стајали само и гледали. Нико други није пуцао, осим тог човека са „паповком“. У његовог оца тај човек је испалио једно два или три метка, односно укупно у његовог оца само један метак, а у овог другог испалио је, мисли два, али на исто место. То што су питали зашто се возе дрва, питали су сви они, у више гласова, то је више било, да буде прост, подјебавање. Није се нико ником обраћао по имениу. Када је почeo да бежи, за њим је било пуцања, не зна да ли је то у њега неко пуцао озбиљно, да га погоди, или су га само плашили, вероватно су га само плашили, за њим је било два метка, први, па је онда он легао доле и онда још један.

На изричito питање, да ли може са неком сигурношћу и по нечemu рећи, да ли су то били меци такође из „паповке“ као и пре тога из истог оружја или из неког другог, рекао је да су били из истог, у шта верује по пуцњевима. Нико му није, док се он удаљавао, рекао да бежи, није му ни наредио ни саветовао тако нешто. Они су нешто међу собом причали док се он удаљавао, али није чуо које су биле речи. Колико је он видео, за њим нико није пошао да га прати, стигне, да

смањи даљину, али он није ни стигао превише да се окреће. Мисли да су се они после тога вратили назад, видео је да су се окренули и отишли, што је видео док је бежао. Мисли да су били у неким војним униформама, нешто пола-пола, нешто мешано, а капе са неким знацима нису имали. Место где је требало да истоваре дрва, било је некако покрај цесте, најближе кући Све до овог главног претреса, њега су били звали у Хаг да иде сведочити, а он није ишао и тврди да о овоме никоме званично, некој полицији или тужилаштву или суду, није причао. Тај позив за Хаг је био пре једно шест до седам година, звали су и

да иду заједно испричати све, он је одбио, а није ишао, они су се и после сретали у Хрватској, а и причали су о том догађају, само се слабо сећао, нормално када је већ био у несвести. Лица тих људи које су тада срели, мало су му остала у сећању, рекао је да је присутни оптужени био један од њих и на изричito питање суда, да ли је оптужени био тај са „паповком“ којом је пуцао, рекао је да мисли да јесте, али није сто-посто сигуран. За те људе проценио је да су били старости негде 27-28 до 30 година, просек и да су били млађи од његовог оца и Тврдио је да ни за чија имена у вези са вођењем поступка за ово пре позива овог суда, није чуо, осим из овог позива за Мирослава Гвоздена, а чуо је и за Милета Гвоздена. У Хрватској је живео пре у Дарувару, а у Новској, што је око 80 километара далеко.

Потом је на питања Тужилаштва навео да је те 1992. године ишао у други или трећи разред Основне школе у Томашицама, где су имали кућу. Отац га је повео, а он као дете, нормално, одмах је на та коњска кола скочио да се вози. Војници Републике Српске носили су оне карабине, а и оне аутоматске пушке на преклапање, а описао је да аутоматска пушка има онај преклопни кундак што се развуче, ништа посебно, исто се репетира, а карабин се репетира мало другачије. И пре овога, имао је прилике и чуо је како пуца аутоматска, а како полуаутоматска пушка. Његов отац је, пошто је погођен, пао са стране, како је она руда од кола, а

је после исто пао, само мало преко оних ланаца, па су онако један покрај другог. Оних људи је било четири, нису баш били сви у униформи, било је и помешано цивилно. Неко је имао аутоматску, неко карабин, нису сви исто имали. Паљба је била појединачна, не рафална. Када је почeo бежати, чуо је само као да је један викнуо „пусти малога“, као да га не убије. Чуо је како је један метак њему више главе „фију“ и одмах је легао, а други метак исто ту, па се дигао и почeo бежати у шуму. Још док су се кретали запрегом и пре тога је чуо неке пуцње, појединачне, не превише, можда до десет комада појединачно. Пошто је то саопштио мајци, он се више на исто место уопште није враћао. Кола, коњи и све остало, остали су лежати на цести, онај је рањен, а његов отац мртав.

На посебна питања браниоца, навео је да му је познато да је било убијено троје и пре него што су се они срели и пре пуцања на његовог оца и јер су то били њихови суседи и то су касније мало сазнали, од комшија, одмах тада. Такође је рекао да овај окривљени, присутан у судници, је вероватно тај који је пуцао из „паповке“ у његовог оца, обучен пола-пола, шарено, горе војно, а мисли да је доле имао цивилне хлаче и имао је „паповку“.

На питање оптуженог да ли се сећа да је оптужени рекао „не дијајте дечака и не смемо убити ништа“, изјавио је да се не сећа ко је то рекао, није се окретао,

био је у шоку, ноге му је било пресекло. Јесте било нешто као „пустите малога”, то је чуо.

У односу на кривично гоњење и на накнаду штете, изјавио је да тражи и једно и друго.

Исти сведок-оштећени позван је и на главни претрес дана 06. априла 2015. године, којем се позиву, такође, уредно одазвао, навео да остаје при свом исказу од 11.09.2013. године и да нема чиме то да допуни, а у међувремену нико, неки полицијски или судски орган, са њим није контактирао за његово сведочење за ове догађаје.

На посебна питања суда, остао је и при томе да је у његовог оца, а потом у пуцао један исти човек, не двојица, а од оних људи остали, били су близу, на цести и близу у авлији. Један од те двојице је рекао, викао им је да стану, не сећа се да ли је то био онај који је пуцао или неко други. Пошто му је на том прересу предочено како је овај догађај описао, да у њега није пуцао исти човек, као и у него двојица, оштећени изјавио је да није сигуран да ли је и други пуцао још или није, јер га је шокирало тада чим је његов тата пао са кола доле, пао му је мрак на очи, мање-више све му се замаглило и почeo је бежати.

Списима овог кривичног предмета приложен је и руком **писани исказ** према уводу, од оца **рођеног** године у селу **општина** са сталним местом боравка у том селу, а привремено смештеним у селу **Према овом документу, је прво описивао како су Хрвати из Томашице дана 02.12.1992. године, у среду, били обавезани да довозе дрва из шуме на граници села Сасине и Томашице за србочетничку војску. Дане 05.12.1992. године у шуми су били он и те су натоварили заплегу дрвима и кренули да их одвезу где треба, на стовариште код У међувремену је дошао и син стар 14 година. У путу су видели где бежи у шуму и маше им руком да стане, али га нису разумели шта им говори због јаког ветра, а када су дошли 100 метара до куће, испред те куће су изашла два војника четника и рекли им „хајте брже“. Када су стигли до дворишта видели су још тројицу четника. Двојица су одмах натегли пушке и скочили испред њих и питали их како се зову. им је одговорио да се зове , а и им је одговорио. Онај који их је питао, одмах је опалио метак у врат позади и се у томе окренуо у супротну страну одакле су дошли и пао на главу и тако је остао лежати. У томе је други у упро пушку у леђа и онај што је убио наредио му је „ударај, шта чекаш“. Тај што је упро пушку у њега, стиснуо је шаку и ударио га у образ у леву страну, тако да се окренуо у супротну страну као У томе је упитао: „Јесте ли сви шокци?“. У томе је опалио метак у лево раме. се покренуо мало напред и у томе је опалио метак у десно раме, па је ао на горњу страну који је већ био мртав. је још био при свести и чуо где син јауче и говори: „Немојте мене, ја нисам ништа крив“. У томе је прешао преко четник и наслонио му цев испод левог ока и опалио метак и је изгубио свест.**

То се десило око 14 сати и не зна колико је лежао рањен, а када се пробудио, сео је уз једну обалу, обе су му руке пале међу ноге, зуби сви обешени и поиспадали, вилица поломљена.

У овом исказу даље је описано како је стигао до болнице и како му је указана лекарска помоћ, а такође се наводи и да су тога дана убијени и Четници који су побили људе су из Усораца, а зову се наводи да те злочинце он не познаје и није био са њима у контакту никада. Четници су били млађи дечки, не може се сетити ниједног лица да би их могао описати. Од људи из Томашице чуо је да је био Гвозден Миле и а и остали из Усораца, у групи је било петорица четника, а двојица су тукли њега и и то и Гвозден којима не зна имена. Гвозден Миле се код рођака у Томашици хвалио да је он био убица за и њихову групу људи који су убијени 05.12. Говорио је да је чуо да је један преживео и да је знао да би га заклао, а то се односило на је убијен 24.10.1992. године, а нађен је следећег дана мртав на путу.

На крају овог писмена, наведено је да је дата у Новој Суботици, Новске, дана 28.03.1994. године.

Управа полиције – Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона Министарства унутрашњих послова Федерације Босне и Херцеговине и то ОСЛ Мухарем Мухељић начинио је службену белешку дана 26.07.2011. године поводом обављеног разговора са и узимања од истог рукописа са потписом – да тврди да је фотокопија исказа аутентична, да је он писао записник, да је потписао сваку страницу и да је то његов рукопис и потпис. То доказује писаним текстом којег је сам написао на белом чистом папиру у којем стоји: „Након изгубљеног меча, услиједио је нови пораз наше репрезентације“.

Поводом критичног догађаја сачињен је **записник о увиђају Основног суда у Приједору, број Кри-206/92 од 06.12.1992. године**, сачињен од стране истражног судије Основног суда у Приједору Тривуна Јовићића, а поводом убиства више лица које се дододило у Томашици. Према овом записнику, дежурна служба СЈБ Приједор обавестила је судију Основног суда у Приједору да је дана 05.12.1992. године око 13,30 часова убијено више лица у селу Томашица, те је истражни судија одмах изашао на лице места. У записнику је дат опис лица места, између осталог да је место догађаја породична кућа и двориште у селу Томашица, да се кућа налази са леве стране пута гледано из правца Приједора, двориште ограђено дрвеном оградом, да се мало даље налази шума, а у дворишту куће се налази и бунар, те амбар и помоћна кућа. Лешеви убијених били су склоњени са места где су убијени, те су пронађени у помоћној кући од дрвета, лево од куће

Испред улаза у кућу у којој се налазе лешеви, на вратима су видљиви и трагови крви.

Лешеви убијених затечени су обучени, леђима на поду. Као први наводи се леш сина рођене .

у где му је било последње пребивалиште, кућни број . На овом лешу је видљива у пределу доње трећине врата, а са десне стране, велика прострелна рана величине мањег људског длана неправилних ивица, размакнутих страна са раздераним комадима мишићног ткива које се види. Излаз ове прострелне ране налази се на левој страни леђа, поред спољне ивице лопатичне кости, неправилног облика, са ткивним комадима који висе споља. Друга прострелна рана налази се на десној половини грудног коша са три попречна прста испод кључне кости, величине 1 x 1 цм, неправилног звездастог облика са зацепљеним ивицама. Излаз ове прострелне ране налази се на леђима испод доњег пола леве лопатичне кости који је већег промера од излаза, неправилног облика са извраћеним ивицама према споља. Како је леш окупан, огарености и барутних љуспица нема. је убијен на земљаном делу испред куће више бетонске стазе која води ка гаражи.

Други леш припада сину , рођеног године у где му је и пребивалиште. Спољним прегледом леша установљено је да је лева половина главе, лева чеона, темена слепоочна и потиљачна кост разнесена. Очуван је нос и део леве половине лица, док је очна дупља избијена. Мозак се не налази у лобањи. На грудима директно испод припоја кључне кости на грудну кост, налази се улазна рана прострелне величине 1 x 1 цм, неправилног облика, са зацепљеним ивицама на левој страни грудног коша. Излаз ове прострелне ране налази се на леђима у пределу горње трећине грудног дела кичменог стуба, неправилног облика, величине 1,5 x 1,5 цм лево. Улаз прострелне ране на левој страни грудног коша поред грудне кости, у пројекцији срца 1 x 1 цм, неправилног облика, посувраћених ивица, са нагњечним прстеном око улаза ране. Излаз наведене прострелне ране налази се на леђима у пределу доњег дела леве лопатичне кости, величине 1,5 x 1,5 цм, неправилног облика. је убијен на сеоском путу који пролази поред куће , те је на огради која је дрвена, остала већа количина мождане масе и видљиво је да је покушано да се та мождана маса избрише прањем.

Трећи леш припада кћи и рођене године у где јој је и последње пребивалиште. На челу на спољашњој страни грудног коша на три попречна прста испод десног пазуха налази се прострелна рана величине 1,5 x 1,5 цм, неправилног звездастог облика са зацепима ивица према унутра и нагњечним прстеном. Излаз наведене ране налази се на левој спољашњој страни грудног коша, испод леве дојке и исте је величине као улазна, са посувраћеним ивицама према ван, неправилног облика. На спољашњој страни леве подлактице у њеном средњем делу, налази се рана дужине око 7 цм, раздеротина са комадима мишића који су искилани и зацепљеним ивицама ране. Пре доношења у помоћне просторије, леш се налазио испред бунара, те је на том месту видљива свеже ископана земља, а испод, уз бетонски испуст налазе се папуче.

Четврти је леш , рођене која је рођена године у са последњим пребивалиштем у Сод леша су изражени мртвачка укоченост, мртвачке мрље и мртвачка хладноћа, задњи део главе разорен. Сасвим су разнешене кости, потиљачна и

доњи део темена кости, тако да је очуваност чела и лица потпуна, док је потпуна разнешеност задњег дела главе, са деловима мозга, костију и мишића. Леш пре доношења у помоћне просторије, такође се налазио уз бунар.

На лицу места није затечен повређени , син , рођене године у, јер је након рањавања пребачен у болницу у Бања Луку.

Место догађаја је фотографисано и скицирано од крим.техничара, те су фотодокументација и скица лица места саставни део овог записника. Спољњи преглед лешева извршила је примаријус др Душанка Анђелковић, чији налази и мишљења чине саставни део овог записника.

Уз овај извештај, приложена је и **фотодокументација, укупно 16 слика**, на којима је приказан положај мртвих тела, као и њихове непосредне околине и пронађени трагови у виду оштећења на дрвеној огради и делови ткива на дрвеној огради, те трагови крви, а на четири фотографије и пушчане чауре калибра 7,62 мм, све пронађено на лицу места.

У вези са смрћу и његове жене, извршен је **увиђај од стране Основног суда у Санском Мосту** – истражног судије Благојевић Славице, а сачињен је **записник дана 06.12.1992. године под бројем Кр-7289/92**, са констатацијом да је тога дана, а по обавештењу дежурног СЈБ Сански Мост, истражни судија изашао на лице места у село Горња Сасина код куће убијених и увиђају је, поред осталих, присуствовала и др Прошић Љиљана. Даље је констатовано да су лешеви наведених, стари око 70 година, нађени у приземној породичној кући у кухињи, леш поред шпорета на дрва, са главом на дрвеној сећији која се налази уз сам шпорет, односно уз десни зид кухиње, а остали део тела у полуседећем положају на поду. На истој су видљиве повреде на глави, тако да недостаје десна страна главе која је разнешена и видљиви су делови мозга и костију на наведеној дрвеној сећији, док других повреда нема. Леш

такође је нађен уз **наведену сећију**, десно од улазних врата, а испред врата оставе, у лежећем положају на левом боку. На истом су видљиви улазна рана на десној страни главе у пределу испод уха, а излазна рана на левој страни главе у пределу уха, те прострелна улазна рана испод десне лопатице, а излазна на предњој страни грудног коша. Очевица догађаја није било, нити каквих других трагова, осим што је у кухињи нађено 12 чаура калибра 7,62 мм и две у веранди, а видљива су и оштећења на десном зиду, изнад лешева, као и на вратима собе. Лешеве је прегледала др Љиљана Прошић, а лице места је фотографисано од крим.техничара, које фотографије су саставни део записника.

Поред овог записника о увиђају, у списима се налази и **записник о увиђају такође Основног суда у Санском Мосту** и истог истражног судије, а под бројем Кр-7290/92 од истог датума, а сачињен је поводом смрти из Сасине. Приложена је фотодокументација, укупно 7 фотографија, где је приказан шири а и ужи изглед места догађаја, те мртва тела, као и описани затечени трагови.

Према приложеним документима, рођен је године у
 уписан у матичну књигу рођених у општини под редним
 бројем за годину какви подаци постоје и у крсном листу
 бањалучке надбискупије - жупе у Сасини, а постоје и крсни листови
 рођеног : одине у и]
 рођеног , такође в издат од стране исте жупе.
 Приложени су и смртни листови за са констатацијом да су га 1992.
 године стрељали код куће као цивила непознати српски екстремисти, за
 рођену године у са истом белешком, као и за
 без података о латуму и месту рођења. Према смртним листовима,
 рођен је одине, а дан смрти је 05.12.1992. године, убијен
 код куће у рату као цивил од непознатих српских екстремиста, а
 рођен године у са истим временом смрти и истом
 белешком. Према смртном листу рођена у , при чему датум
 рођења није уписан, умрла је 1992. године, убили су је код куће непознати српски
 екстремисти.

Сви наведени крсни и смртни листови издати су од стране жупника Илије
 Пиличића, дана 18.07.2011. године.

Наведени записници о увиђају Основног суда у Приједору и Санском Мосту
 били су основ за вештачење од стране лекара специјалисте судске медицине и
 патологије др Мирослава Ракочевића из Бихаћа, који је свој налаз и мишљење
 дао на записник у Кантоналном тужилаштву дана 21.07.2011. године. Констатујући у налазу оно што је у овим записницима, а на основу спољашњег
 прегледа од стране присутних лекара наведено, овај вештак је дао своје мишљење
 да су код установљене две прострелне ране, једна са улазом на
 десној страни врата, друга рана на десној страни грудног коша, а излази се налазе
 на левој страни грудног коша и то излазна рана од ране на врату у предлу
 спољњег руба лопатичне кости, а од улазне ране на десној страни грудног коша
 испод доњег kraja леве лопатичне кости, те се на основу оваквог међусобног
 односа улазне и излазне ране закључује да је смрт обе ране од десно, спреда и горе
 према лево, позади и доле. Пошто је рана на врату врло велика, морала је
 оштетити велике крвне жиле врата, па се закључује да је ова рана била апсолутно
 смртоносна, од које је смрт врло брзо наступила, па је без важности претходно
 здравствено стање, јер оно није могло утицати на узрок смрти, а такође пошто се
 ради о апсолутно смртоносној повреди, ниједна лекарска помоћ није могла
 спасити устрељеног. Прострелна рана грудног коша, пошто пролази са предње на
 задњу страну, за претпоставити је да је морала озледити органе у грудном кошу,
 на првом месту плућа, а могуће срце и крвне судове, те и кичму, па је врло
 вероватно да је ова повреда сама за себе, а без повреде врата, апсолутно
 смртоносна повреда, те остало вреди као и за рану на врату. Не искључује се
 могућност да под условом да није било прострелне ране врата, да се мора радити о
 тешкој и по живот опасној повреди код које се не искључује могућност да би
 можда врло брза лекарска хируршка помоћ могла спасити живот устрељеног, али
 је ово мало вероватно. Закључује се да је умро насиљном смрћу,
 услед стрељних рана врата и грудног коша, нанесених из ватреног оружја. Код
 установљене су две прострелне ране и то једна на глави, а

једна на грудном кошу. Пошто се за рану главе наводи да је лева страна главе практично разнешена, није могуће са потпуном сигурношћу одредити из ког смера је повреда нанешена, али се највероватније наводи да је повреда нанешена са предње стране, што одговара и на основу података и рана грудног коша нанешена са предње стране, а такође и на основу ипак делимичног очувања делова леве половине лица – очне дупље. Ова повреда главе је апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт одмах наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању или било каквој лекарској помоћи. Што се тиче друге ране кроз грудни кош, практично вреди исто као и за рану грудног коша

Главни смер рана је од спреда лево, око ране на грудног кошу, што одговара улазној рани, према позади и десно и нешто одозго према доле. Закључује се да је умро насиљном смрћу услед стрелних рана главе и грудног коша, нанесених из ватреног оружја. Према подацима из записника о увиђају за рана за коју је наведено да се налази испод десног пазуха величине 1,5 x 1,5 цм, са нагњечним прстеном и ивицама према унутра, одговара улазној рани, а рана испод леве дојке одговара излазној рани. На основу међусобног односа улазне и излазне ране, закључује се да је смер прострелног канала од десно нешто позади и споро водоравно према лево, с преда скоро водоравно и могуће нешто према доле. Пошто ова прострелна рана пролази кроз грудни кош, постоји велика вероватноћа да су озлеђени важни органи тела, плућа, срце и крвне жиле и да се највероватније радило о апсолутно смртоносној повреди од које је смрт убрзо наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању и лекарској помоћи, а на то указује и подatak из записника, да је смрт наступила на месту догађаја. Друга рана је захватила само леву подлактицу, пошто се наводи раздеротина са комадима мишића, а не наводи се оштећење крвних жила, кости или живаца, ова рана је у границама тешке телесне повреде, а ова повреда није уопште утицала на узрок смрти. Пошто се рана налази на подлактици – део тела који је јако покретљиво није могуће дати мишљење о смеру застрелине. Закључак је да је умрла насиљном смрћу услед стрелне ране грудног коша нанете из ватреног оружја. Према подацима из истог записника, за те наводи да је задњи део главе и мозга потпуно разнешен, те се закључује да је ова повреда апсолутно смртоносна, код које је смрт тренутно наступила, па је непотребно говорити о било каквој лекарској помоћи и претходном здравственом стању и старосној доби, јер то није утицало на узрок смрти. На основу самих података о повреди није могуће са потпуном сигурношћу дати мишљење о начину настанка повреде, међутим, овакве повреде најчешће настају услед стрелних рана из ватреног оружја, које избацује метке са великим брзином, што су оружје са дугом цеви, а такође и подatak да је смрт наступила истовремено као и кол других особа које су убијене из ватреног оружја, закључује се да је умрла насиљном смрћу, услед стрелне разорне ране главе и мозга. Пошто је повреда захватила задњи део главе, закључује се да је стрелна рана нанешена отпозади, било отпозади и горе, позади лево и позади десно. Пошто се у записнику о увиђају Основног суда у Санском Мосту јасно наводи да су видљиве повреде на глави тако да недостаје десна страна главе која је разнешена, те су видљиви делови мозга и костију на наведеној дрвеној сећији, закључује се да је ова повреда главе апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт тренутно наступила, па је непотребно говорити о било каквој лекарској помоћи и претходном здравственом стању, јер то није утицало на узрок смрти.

Ради се о стрелној разорној рани, с тим да се повреда налази на десној страни главе, али није могуће са сигурношћу дати мишљење о смеру, односно да ли је повреда нанешена са предње или задње стране, што не утиче на квалификацију повреде. Закључак је да је умрла насиљном смрћу услед раздорне стрелне ране десне стране главе нанете ватреним оружјем. У истом записнику, према подацима о повредама , ради се о прострелној рани главе са узлом у пределу десне стране, у пределу уха, а излазом на левој страни главе у пределу уха. Пошто се ради о прострелној рани главе, ова рана је највероватније смртоносна повреда, јер је морала захватити и мозак, па је смрт наступила тренутно, те се ради о апсолутно смртоносној повреди, те је непотребно говорити о било каквој лечничкој помоћи или старосној доби, јер то није утицало на узрок смрти. Смер прострелне ране је од десно према лево, а не може се одређеније одредити у односу напред-назад и горе-доле. Друга прострелна рана пролази кроз грудни кош са излазом у пределу десне лопатице, а излазом на предњој страни грудног коша. Пошто није јасно наведено за излазну рану, да ли се налази на левој или десној предњој страни грудног коша, за ову рану смер прострелног канала је углавном отпозади према напред, могуће према лево или десно или према горе, али главни смер је отпозади према напред. Пошто ова прострелна рана пролази кроз грудни кош, за претпоставити је да је ова рана озледила унутрашње органе грудног коша, на првом месту плућа, али могуће и срце и велике крвне судове, па је и ова рана могла бити апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт одмах наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању, лекарској помоћи, јер то није утицало на узрок смрти. Не искључује се могућност да је ова прострелна рана грудног коша могла бити тешка и по живот опасна, код које би под условом да није било прострелне ране главе, могла спасити живот прострељеном, међутим, према околности догађаја, за претпоставити је да је то врло мала вероватноћа. Закључак је да је умрла насиљном смрћу услед прострелних рана главе и грудног коша, нанетих из ватреног оружја. На основу ових података, није могуће дати мишљење о удаљености са које су стрелне ране нанешене.

Мишљење је вештака да се ексхумацијом и обдукцијом свих тела не би прибавиле чињенице које би утицале на налаз и мишљење, односно да би се тиме само потврдиле наведени налази и мишљења за све особе лекарски које су извршиле спољне прегледе.

Исти судски вештак је дао свој налаз и мишљење дана 14.09.2011. године пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона у Бихаћу, према записнику од тог датума, а везано за утврђење природе повреда и начина настанка код оштећеног при чему је вештак имао у виду отпусне листе Клиничко-медицинског центра Бања Лука и то Клинике за болести уха, грла и носа о лечењу од 05. до 05.12.1992. године и Клинике ОРЛ о лечењу од 05.12.1992. до 18.01. очигледно 1993. године. Мишљење вештака да су јасно установљене стрелне ране у пределу лица и оба рамена са вишеструким преломима горње и доње вилице, затим језика и преломима обадве надлактице у горњем делу. Због ових повреда је дошло до настанка шока од искрварења. Види се да су извршени оперативни захвати на ОРЛ клиници и за повреде костију лица и ортопедији за повреде надлактица. Пацијент је примљен у тешком стању,

извршено је отварање душника, што се ради само код велике опасности по живот, а у току операције дате су три боце трансфузије крви. На основу тога закључак је вештака да су све повреде код заједно тешка и по живот опасна повреда, код које је само благовремено и примерено указана лекарска помоћ отклонила смртну опасност. Јасно се наводи већ у отпусним листама да су повреде настале из ватреног оружја, па без обзира што нема описа повреда, мишљење је вештака да су лекари који су извршили преглед, ово правилно одредили. Пошто нема описа повреда, не може се дати мишљење где су се налазиле улазне, а где излазне ране, нити мишљење о смеру стрелних рана. Пошто се не наводи налаз било каквог металног страног тела (зрна метка), претпоставља се да се ради о прострелним ранама. Пошто нема описа рана, није могуће дати мишљење о колико се прострелних рана радило, али се са сигурношћу може рећи да су биле најмање две прострелне ране, једна у пределу лица, а једна у пределу рамена, мада је далеко већа вероватноћа да су повреде рамена, односно надлактица узроковане појединачним зрнima метка, па се највероватније радило о најмање три стрелне ране, а могуће и више. Пошто нема описа рана, не може се дати мишљење са које удаљености су ране нанешене, али је велика вероватноћа да нису нанешене из апсолутне близине, тј. предњи отвор ватреног оружја (уста цеви) нису била наслоњена на тело устрењеног, па преостаје да су ране могле бити нанешене из релативне близине, што је различито за различите врсте оружја, а за оружје са дугом цеви може бити до два метра, за пиштолje до око 60-70 cm или из даљине, што је удаљеност већа од релативне близине.

Суд је чињенице које представљају елемент предмета кривичног дела о постојању немеђународног оружаног сукоба у критично време одређено оптужницом као време извршења кривичног дела, а на територији Босне и Херцеговине, узео као општепознате, а посебно при том имајући у виду одлуку председника Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања, ПР број 1201/92 од 20. Јуна 1992. године, објављену у „Службеном листу Р БиХ“ истог дана.

Чињенице о смрти лица наведених у изреци ове пресуде, времену наступања исте, као и узроцима њихове насиљне смрти, суд је утврдио из напред наведених доказа, посебно писмених прибављених из Босне и Херцеговине, а које чињенице у овом предмету нису ни логоћене у сумњу од стране одбране. Ово се односи и на телесне повреде као и на погибију

Из тог разлога, суд је ове доказе прихватио, укључујући и налаз и мишљење судског вештака др Мирослава Ракочевића, које је оценио да је дато по свим правилима струке и на све релевантне околности које су могле бити утврђене вештачењем изведеним много година након критичног догађаја.

Значајно место у утврђивању свих релевантних чињеница у доказном поступку имали су искази свелока, пре свега очевидаца критичног догађаја. Са једне стране, сведоци и описали су доказе који су претходили 05. децембру 1992. године – о својој припадности Војсци Републике Српске и то 6. крајишкој бригади, осим који је у то време био малолетан, стар око 16 година, те о погибији рођеног, млађег брата оптуженог Мирослава, дана 01. децембра 1992. године, те о

његовој сахрани дана 03. децембра 1992. године и о обичају окупљања над његовим гробом следећег дана, као и да је том приликом Миле Гвозден, њихов рођак, дао неку врсту заклетве да ће осветити. Потом ови сведоци, како је напред наведено, описују како су се окупили дана 05.децембра и сва петорица наоружани, очигледно оружјем не личним, него Војске РС, упутили се из свог села Усорци у правцу села Томашице, а потом и до села Сасина, такође описујући ко је, у ком тренутку пуцао из оружја које је понео. Ови сведоци су по оцени суда, ове најбитније чињенице приказали на исти, подударан начин и у сваком од више својих (четири) сведочења, те је оценивши да су ове чињенице они изнели на убедљив и веродостојан начин, суд нашао да су исте на поуздан начин утврђене. Поред тога, њихови искази о овим чињеницама потврђени су напред наведеним доказима – документима, у писменој форми, које је суд извео читањем, који нису osporavani, што је био разлог више да суд ове најбитније делове њихових сведочења, прихвати као доказе које је оптужба изнела.

Суд је посебно имао у виду да су ова три сведока били присутни и у непосредној близини, како оптуженог Мирослава, тако и Милета Гвоздена, самим тим и извршењу инкриминисаних радњи, као и osporavaњу ових сведочења од стране оптуженог, те је нашао да чињеница да они нису обухваћени оптужницом, окривљени за кривично дело у било ком виду саизвршилаштва, не баца сумњу на истинитост и уверљивост њихових исказа, те да ови сведоци, осим потребе да кажу пуну истину о критичном догађају, нису имали личне разлоге да ни Милета, ни оптуженог Мирослава Гвоздена терете за оно што они нису урадили, односно да на њих пребацују било какву своју одговорност. Овде ваља приметити, мада то само по себи не представља доказ, да ни Војно тужилаштво оптужником од 14.07.1993. године није обухватило њих тројицу као извршиоце кривичног дела, већ једино Милета и Мирослава Гвоздена. На исти начин, ни Тужилаштво Унско-Санског кантона Бихаћ према њима није водило истрагу и од самог почетка овог кривичног поступка, рачунајући онај део који је вођен у БиХ, тако да нема основа за став да су њих тројица били под било каквом врстом принуде или неформалног договора да терете Милета и Мирослава уколико не желе да и сами буду међу оптуженима, што је на свој начин оптужени Мирослав сугерисао суду. Посебно је суд имао у виду да су тројица сведока крвни сродници, сви из шире породице Гвозден, не оног степена близости који, по ЗКП њих чини привилегованим сведоцима, већ да њихову близост поред тога, треба ценити према мерилима средине из које потичу, те да су и поред те близости, доследно и детаљно у мери која је могућа после више од двадесет година од критичног догађаја, истинито изнели своја сећања. Суд је уочио да су се појавиле извесне разлике, како између ранијих и каснијих сведочења сваког од ове тројице сведока појединачно, тако и извесне разлике између њихових сведочења у односу један на другог, у вези са чиме је оценио да такве разлике унутар сваког од сведочења појединачно, а и међусобних, су од малог, практично никаквог значаја и да се природно појављују услед великог протека времена, начина изражавања и другачије перспективе, односно могућности уочавања појединачних детаља за сваког од ове тројице сведока, те да су стога те разлике занемарљиве и не доводе у сумњу основне, напред наведене чињенице, које су биле основ за утврђење чињеничног стања описаног у пресуди.

Поред ове тројице сведока, постојао је и цењен је специфични доказ – нека врста исказа дат и изведен у писменој форми и посредством сведока У оцени ових изнетих чињеница, суд је пре свега нашао да је сведок односу на околности под којима се он сусрео и написао руком писану изјаву потписану именом свој исказ дао на једноставан, уверљив и доследан начин на оба главна претреса на које је позван, на које се уредно и лично одазвао и из тога посредно извео закључак да је овакав доказ веродостојан, а још у већој мери из садржине ове руком писане изјаве, по речима који је критични догађај преживео и прецизно описао шта се том приликом десило, те је овај опис дат од на посредан начин оценио као веродостојан. Овај исказ је био од посебног значаја за расветљавање лишавања живота и покушај лишавања живота, тачније ко је на кога од њих на запрежним колима отворио ватру и тиме поступао у саизвршилаштву, о чему ће касније бити речи.

Како сведоци и у односу на овај део целине оптужења нису били, по оцени суда не намерно, толико прецизни као , суд је нашао да њихови искази нису сведочењем оповргнути. већ допуњени и прецизирани. Наиме, суд је уочио да су сведоци и наводили да је на другог человека на запрези пуцао и Миле и Мирослав Гвозден, сведок је уочио још мање детаља, па је описао да су њих двојица пуцали на оба человека на запрези, тако да је суд оценио да је исказ пок. најпрецизнији, најлогичнији и стога веродостојнији од осталих.

Од посебног значаја је било сведочење сина убијеног

Извођењу овог доказа суд је приступио по службеној дужности сходно овлашћењима из чл.14 ЗКП, с обзиром да ни Тужилаштво ни оптужени овај доказ нису предложили, а постојали су подаци да је ово лице живо и с обзиром да је било известно да он може дати значајне податке о критичном догађају. Суд је након утврђења путем међународне правне помоћи његове адресе, истог позвао као сведока-оштећеног, на шта се исти оба пута уредно одазвао и дао свој исказ. Приликом његовог испитивања, суд је као и други учесници у поступку, са посебном пажњом овој доказној радњи приступио, с обзиром на изузетно психички тежак и болан догађај коме је сведок присуствовао, пошто је неспорно да му је на његове очи и у непосредној близини хицем у главу, убијен отац, а он сам да је са критичног места побегао, у уверењу да је и њему живот у опасности, све у добу када је био дете, млађи од 14 година. И поред овога, суд је нашао, а што је видљиво и из транскрипта са главних претреса, да је сведок отворено, без потешкоћа, дао свој исказ и у том смислу је суд сигуран да није сведочио оптерећен предрасудама или заслепљен мржњом и жељом за осветом према било коме, већ онако како је најбоље био у стању. Како је напред наведено, из исказа произашло би да је и у његовог оца и у пуцало исто лице и то наоружано полуаутоматском пушком тзв. „паповком”, при чему је потпуно јасно и правилно описао разлику између аутоматске и полуаутоматске пушке и да их разликује. Међутим, суд је нашао да сам овај део целине његовог сведочења не може бити истинит, не из наменог искривљавања чињеница и да у том погледу је поузданije сведочење , односно као и да је логичније, тако да овај део његовог сведочења суд није прихватио, нашавши да

то неминовно мора бити плод тешког шока који је он као дете доживео том приликом и да је то морало утицати на његово опажање или на касније сећање и изношење тог сећања пред суд.

Будући да је сведок-оштећени свој исказ давао оба пута на главном претресу пред овим судом, самим тим у присуству оптуженог, на главном претресу дана 11.09.2013. године, на питање председника већа, да ли је, по његовом сећању, присутни оптужени један од оних које је тада срео, одговорио да „је”, а да мисли да је управо оптужени онај са „паповком”, али да у то није сто-посто сигуран, као што није био сигуран да ли је пуцао и онај други који није имао паповку, како је то тврдио . Како је већ напред наведено, суд је ценио да опажање и сећање овог сведока услед дубоко потресног догађаја коме је присуствовао, не мора бити сасвим поуздано, уз могућу појаву форензичке збуњености, пошто је сведок тврдио да никада раније није никоме званично, неком државном органу или суду, о овоме причао. У прилог томе је и чињеница да је сведок на самом почетку свог излагања, навео да је критичном приликом имао 9 година, мада је рођен 13.08.1979. године, тако да је био значајно старији, мада и даље правно и животно у статусу детета.

Овде треба истаћи да је суд приликом оцењивања свих напред наведених сведочења томе приступао са подједнаком критичношћу и примењујући иста мерила, без обзира да ли су искази били у прилог оптужби или одбрани.

С обзиром на велики протек времена и природно пропадање телесних остатаца у поступку није било могуће утврдити за сваког од убијених или рањених, тачно из ког оружја, тј. одређене пушке, су њима телесне повреде нанете, с обзиром да се детаљнијем судско-медицинском или балистичком вештачењу није приступило на време, вероватно из разлога објективне немогућности.

На основу изведенih доказа, суд је утврдио чињенично стање описано у изреци ове пресуде, да су се у радњама опт. Мирослава Гвоздена стекли сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл..142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилашту, у вези чл.22 КЗ СРЈ извршеног у време, на месту и на начин како је то детаљно наведено у изреци ове пресуде извршавањем убиства три цивила -
све
и и покушајем лишења живота једног –
хрватске националности, у саизвршилашту са Милетом Гвозденом.

У односу на диспозитив оптужнице, суд је унео измене, на основу утврђених чињеница, посебно психичко вољног односа оптуженог Мирослава Гвоздена изостављајући да је извршио убиство троје цивила -
нашавши да није доказано да је он крив за њихово лишавање живота, већ да је ове радње кривичног дела извршио искључиво Миле Гвозден.
Оваквим изменама суд налази да није повредио идентитет оптужбе прекорачењем, а да је истовремено предмет оптужбе решио у целини, те да није починио повреду кривичног поступка из чл.438 став 1 тачка 8. и 9. ЗКП-а.

Према томе, суд је нашао да није доказано да је, на начин саизвршилаштва, оптужени Мирослав Гвозден лишио живота

I и

а у Томашици, у дворишту куће поуздано закључивши да код оптуженог Мирослава у том тренутку, непосредно пре и приликом непосредног лишавања живота а од стране Милета Гвоздена ово троје цивилних лица, није била формирана намера, односно воља као елемент умишљаја да ово троје буду лишени живота, без обзира на погибију његовог млађег брата. Наиме, како су по својој природи психички садржаји нестални, а о њиховом постојању се најчешће може закључивати посредним путем, пре свега из понашања особе и предузетих или непредузетих радњи и с обзиром да се намере и воља могу створити и нестати у тренутку у зависности од спољних околности итд., суд је нашао да неспорно утврђена чињеница да оптужени Мирослав на ово троје убијених није отварао ватру, указује на то да код њега у том тренутку таква намера и воља нису ни постојале односно да нису биле формиране да би на основу тога он спровео извршење тих убиства. Суд је нашао да је такође утврђена чињеница да је опт. Мирослав ступивши у двориште ове куће са Милетом Гвозденом, са рамена скинуо и у рукама држао пушку, што такође убедљиво сведоче тројица сведока, њихових рођака, те је према томе имао могућност да и сам запуца, у свако од ова три лица, практично истовремено са рођаком Милетом или само у нека од њих, али да то није учинио, по налажењу суда управо из разлога што се не може утврдити да је у том тренутку тако нешто и хтео. Напред наведена сведочења указују на то да је основни покретач и иницијатор одласка њих петорице у друга села са оружјем, био Миле Гвозден, да је он отворено говорио над гробом „Црног“ да ће га осветити, и то говорећи у множини, на неки начин тиме и дао заклетву да ће то учинити, а што је несумњиво код остале четворице, створило неку врсту моралне обавезе да га у таквој освети следе. О другим детаљима овог плана за 05. децембар 1992. године, није било доказа, тако да је очигледно да су остала четворица припадника породице Гвозден све до доласка у Томашицу имали само извесну и не детаљно одређену представу о томе шта треба да чине, у односу на кога, у колико мери итд. Суд налази да је неспорно да тројица сведока –

и током целог критичног периода, до краја тога дана, нису имали формирану вољу да било кога лишавају живота, и поред губитка свог младог и близког рођака и припадника исте војске, као и поред извесног притиска који је Миле Гвозден на њих учинио, о чему такође сагласно сведоче. Будући да је субјективни елемент битан за постојање било ког кривичног дела, њих тројица никада нису терећени за оно што је извршено у њиховој непосредној близини, од стране особа са којима су били у друштву, обухваћени истим личним, тј. породичним губитком и такође наоружани. Имајући то у виду, суд је нашао да став оптуженог Мирослава и његов умишљај, а код првог дела критичног догађаја обухваћеног оптужницом, није био другачији и да у том тренутку опт. Мирослав није имао вољу да буде извршилац или саизвршилац кривичног дела, као ни тројица сведока. То што је оптужени заједно са рођаком Милетом ушао у ово двориште, а пушку скинуо са рамена и држао у руци, макар и уперену у одмах потом убијене особе, за суд није представљало доказ да је он ову физичку радњу предузео да би помогао, омогућио или олакшао Милету Гвоздену, тј. ради саизвршилаштва у било ком облику. Наведени сведоци су описивали да је у овом дворишту било више људи, очигледно извршавајући радну обавезу у прикупљању дрва, а да се највећи део свих тих људи из дворишта удаљио када су двојица

наоружаних у двориште ушли, тако да их у томе није нико, па ни опт. Мирослав спречавао. Из описа начина на који је Миле Гвозден убио ово троје цивила, једно за другим, такође се закључује да то што је опт. Мирослав имао своју пушку не о рамену већ у рукама, није практично било ни од каквог значаја, нити да је посебно и макар и у најмањој мери, допринело да се на овом месту ово кривично дело изврши, тако да га ни ова чињеница не може чинити Милетовим саизвршиоцем.

Истом врстом анализе суд је закључио да је опт. Мирослав Гвозден, након што су у дворишту пред њим погажени сви обзири према непознатим људима, надаље поступао са потпуним директним умишљајем, свестан радњи које предузима и чије извршење је и хтео. У односу на двојицу људи - цивила које су потом срели и који су наилазили на запрежним колима, очигледно се закључује, а пре свега по опису да су Миле и опт. Мирослав поступали сагласно и усклађено, тако што је свако од њих пуцао на по једног од цивила и прилагођено просторном односу, свако са различитих страна запрежних кола и ваља уочити да је и том приликом Миле Гвозден својим речима како су напред наведене, додатно подстицао оптуженог Мирослава да лиши живота, у ком циљу је оптужени пуцао у главу, са очигледном намером да га убије на месту, на начин очигледно подобан да се то учини, а да је

По питању извршења инкриминисаних радњи у последњем делу оптужнице, у селу Сасина, у кући Матоша, на основу изведених доказа, како сведочења, тако и материјалних доказа - увиђаја на лицу места од стране истражног судије Основног суда у Санском Мосту Благојевић Славице од 06.12.1992. године, те исказа др Љиљане Прошић о уоченим повредама из ватреног оружја - прострелним ранама као сведока и налаза и мишљења судског

вештака др Мирослава Ракочевића, не може се извести прецизан закључак из ког оружја су усмрћени и тј.да ли им је управо опт. Мирослав нанео смртоносне повреде, обзиром да није спроведено, вероватно из објективних разлога, ни судско-медицинско ни балистичко вештачење аутоматске и полуаутоматске пушке које су Миле и опт. Мирослав имали критичном приликом, а које оружје је од њих одузето. Међутим, имајући у виду претходно наведено – већ успостављено саизвршилаштво њих двојице, те број пронађених чаура – 12 у кухињи и још 2 на веранди, за муницију калибра 7,62 мм, каква се користи за обе врсте пушака, сасвим је поуздан закључак да су обојица на ово двоје укућана пуцали у унутрашњости њихове куће, имајући у виду да се цео овај догађај логично одиграо у најкраћем времену, не дајући могућност ни покојнима нити да побегну из своје кухиње где их је смрт задесила, с обзиром да у полуаутоматску пушку стаје највише 10 метака, без накнадног пуњења. Овакав закључак не доводи у сумњу тврђња тројице сведока да је паљба била појединачна, а не рафална, пошто се из полуаутоматске пушке не може пуцати рафално, а из аутоматске може, али је могућа и појединачна паљба. Према томе, и у односу на овај последњи део инкриминисаног догађаја Гвозден Миле и оптужени су поступали у саизвршилаштву, при чему суд наглашава да није од значаја да ли су њих двојица појединачно лишили живота по једног од укућана или су, за разлику од претходног, обојица истовремено пуцали најпре у једног од супружника, па потом у другог, код већ створене заједничке намере да се и они лише живота.

У односу на ово, суд истиче да је уочено да су три сведока, рођаци оптуженог, на почетку овог поступка тврдили како је Гвозден Миле по изласку из куће одакле су чули пуцњаву, рекао „убили смо ...“, при чему нису сагласни да ли је речено „...младенце“ или „...човека и жену“ или „...брачни пар“, да би касније наводили да је Миле Гвозден рекао „убио сам...“ или „убијен је брачни пар“, те оцењује да се ради о природним разликама које настају услед протека времена које утиче на губљење сваког детаља из сећања и да су стога њихови ранији искази логичнији, у складу са несумњивим чињеницама и веродостојнији.

Услед свега овога, суд је оценио да је одбрана оптуженог да није окрвавио руке неистинита и срачуната на избегавање своје кривице и да је побијена наведеним бројним убедљивим доказима, а нема доказа ни за његову нелогичну тврђњу да је пушка коју је собом носио, била неисправна, што је оптужени тврдио тек у поодмаклој фази поступка, на последњем главном претресу пред овим судом.

Суд није прихватио правни став браниоца оптуженог да кривично дело из оптужнице не треба квалифиkovati као ратни злочин, из разлога што оптужени Мирослав није био припадник Војске Републике Српске, те и није припадао ни једној од страна у сукобу, да оружје које је носио није било његово лично, већ су му га дали тог јутра, да је његов брат погинуо у борби са Муслиманима, а не Хрватима, те да и није имао разлог да се свети на овакав начин, да оптужени и његови рођаци нису били у некој врсти војне акције и без икаквог наређења неког старешине, већ су се неформално и приватно окупили. Суд је нашао да су извршеним кривичним делом остварени сви елементи бића кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва, dakле и они који ово кривично

дело разликују од кривичног дела убиства више лица или тешког убиства, с обзиром да је извршено у време обухваћено трајањем немеђународног оружаног сукоба и на простору на коме се исти одвијао, да су ова убиства извршена као последица истог и то циљано према цивилима друге нације и вере, тако да су ове околности претежне у односу на оне које је банилац истакао. Ваља истаћи да је општепознато да је у време извршења овог дела – године 1992., мусиманска и хрватска страна у потпуности и заједнички била непријатељска српској страни и да разлике међу њима тада још нису биле изражене. Напослетку, суд је утврдио да је Босна и Херцеговина приступила IV Женевској конвенцији и II Допунском протоколу дана 31.12.1992. године, дакле након критичног догађаја и нашао да то нема важности и утицаја на правну квалификацију, обзиром да је предметна конвенција ратификована (од стране ФНРЈ) 1950. године, а II Протокол 1978. године, тако да су ова правила међународног права важила на територији БиХ у критично време, као и Кривични закон СФРЈ који се несумњиво примењује на кривична дела ратних злочина извршених у овом периоду.

Током поступка и опт. Мирослав и тројица сведока његових рођака, помињали су податак који се показао значајним у потпуном сагледавању разлога и мотива који су водили овом кривичном делу, а то је сукоб који је Миле Гвозден имао са другим младићем из њиховог краја, поводом неке девојке и од кога је задобио тешке повреде, а последице тога осећао и критичног дана, а оштећена је на сасвим непристрасан начин потврдила постојање младића по имениу звани „Пиљо“, а очигледно је да се ради о Хрвату. Из свега наведеног, произилази да је чињење Гвозден Милета дана 05.12.1992. године било проузроковано, не само погибијом „Црног“, него и жељом за осветом према што је очевидно из потврђене чињенице да је управо Миле Гвозден питао након уласка у двориште куће како се ко зове, а и потом код наиласка запрежних кола, такође у Томашици и да је управо он пуцао, поред осталих у двојицу који су му се и представили претходно, јасно сматрајући да они морају бити у сродству са званим „Пиљо“. Из овога се види да је Миле Гвозден у доброј мери у циљу своје личне освете, злоупотребио своју четворицу рођака, те да су тројица сведока тога били свесни, у чему мора бити један од разлога што практично нису ништа ни учинили, као и што је опт. Мирослав Гвозден накнадно, током периода обухваћеног оптужнициом, приступио саизвршилаштву овог кривичног дела и у томе се прикључио Милету.

Суд је прихватио предлог оптуженог и његовог браниоца да се на главном претресу у потврду његове одбране, испитају као сведокиње рођене сестре оптуженог – и . те су навеле да су имале 14, односно 15 година, када је на сахрани брата Миле Гвозден рекао „осветићу те“ и да су тада били присутни и оптужени Мирослав и и .

Оцењујући ове доказе, суд је нашао да не доводе у сумњу напред наведено и описано чињенично стање, где је неспорно да су близки рођаци погинулог, после те сахране и тим поводом пошли заједно наоружани до села са хрватским становништвом, а посебно што мањој убедљивости исказа ових сведокиња доприноси и чињеница да су рођене сестре оптуженог.

Суд је ценио и остале изведене доказе, при том се мисли на исказе мештана Томашице и Сасине – и и .

те налази да њихови искази нису битно допринели утврђивању релеватних чињеница, тако да их овом приликом и не приказује детаљно.

На исти начин искази сведока из села Буснови, опћина Приједор, припадника ратне станице полиције Ракелићи, која је била у саставу СЈБ Приједор и који је изашао на лице места у село Томашицу критичног дана, као и сведока др Душанке Анђелковић из Приједора која је извршила спољни преглед лешева у Томашици и др Прошић Љиљана, тада из Дома здравља Сански Мост, која је извршила спољни преглед лешева у Сасини, нису посебно допринели утврђивању чињеничног стања, јер су ови сведоци у својим исказима потврдили иначе несумњиве чињенице, претходно констатоване напред наведеним записницима.

Одлучујући о висини казне коју оптуженом треба одмерити за извршено кривично дело, суд је ценио све околности наведене у чл. 41 КЗ СРЈ и које на то утичу. Олакшавајуће околности на страни оптуженог постоје у његовим годинама у време извршења – није имао ни пуне 22 године, непосредно пре тога сахранио је млађег рођеног брата, није био иницијатор критичног догађаја, његово породично стање – а у протеклих 23 године након тога, није осуђиван ни за једно кривично дело. Отежавајуће околности овде се сагледавају у броју убијених хрватских цвила, преко минимума који је неопходан да би се овакво кривично дело остварило. Имајући у виду све наведене околности, суд је висину казне одмерио на трајање од 10 година, нашавши да је казна затвора у оволиком трајању неопходна и довољна да се оствари сврха кажњавања, по чл.33 КЗ СРЈ, ради остварења специјалне и генералне превенције, тј.спречавања и утицања на оптуженог и друге да не чине кривична дела, уз изражавање друштвене осуде за почињено кривично дело, све у оквиру сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5 став 2 КЗ СРЈ, ради сузбијања друштвено-опасних делатности којима се повређују друштвене вредности заштићене кривичним законодавством. Према томе, суд је нашао да је висина казне коју је предложило Тужилаштво – у трајању од 15 година, престрога, имајући у виду и напред наведене олакшавајуће околности.

На основу чл.50 КЗ СРЈ, у изречену казну затвора оптуженом се урачунава време проведено у притвору, а по решењима истражног судије Војног суда у Бања Луци, с обзиром да се ради о лишењу слободе које је у вези искључиво овог кривичног дела.

Како је оптужени Мирослав Гвозден осуђен за кривично дело, суд је према одредбама чл. 261, 262 и 264 ЗКП, пресудом обавезао да трошкове кривичног поступка настале у виду проузрокованих трошкова сведока и оштећених и службене одбране, надокнади, а о висини ће бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се сви потребни подаци прикупе.

На основу чл. 258 став 4 ЗКП, суд је оштећене и
ћерку и , коју су истакли имовинско-правни захтев за

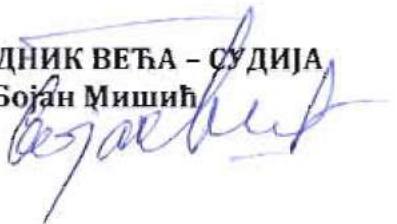
накнаду нематеријалне штете према оптуженом, упутио на парнични поступак, обзиром да свој захтев нису конкретизовали у одређени новчани износ, а утврђивање висине имовинско-правног захтева би довело до неоправданог продужавања овог кривичног поступка.

Из наведених разлога, суд је одлучио као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Бојан Мишић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, у року од
15 дана од дана пријема писменог
отправка пресуде, а преко овог суда.